

Béres Tamás

„Vörös Postakocsi” (Janikovszky Éva)

- Gyszika! - kiáltott fel anyuka. - Veled mindig történik valami!

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, nagyon szerettem volna postakocsit vezetni. El is cseréltem a gesztenyegyűjteményemet egy vörös darabra, amit a Móra Ferenc utcai Lemezárugyár készített, és egy ideje már ott ékeskedett a Játékok és Ajándékok feliratú kirakatban. Amikor arra sétáltam, mindig megálltam egy pillanatra, és kértem Anyukát, hogy vegye meg nekem.

- Majd, ha nagyfiú leszel, megkaphatod. Ahhoz még kicsi vagy - mondta, aztán mindig tovább siettünk.

Anyuka mindig tovább sietett, ha valamit nem akart nekem megvenni.

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, nem tudtam, hogy felnőttként is az leszek. Pedig de. Akkor még mindezeket nem tudtam magamról. De most már tudom, és büszke is lehetek erre. Egyesek szerint még van néhány jó tulajdonságom, de a végére mindig odateszik, hogy nagyképű és beképzelt vagyok, pedig ez nem igaz, inkább ők azok.

Deee!

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, mindig szerettem volna lovacska lenni. Aranyos. Nem hülye! Tudom, hogy a fiúcska gyerekek inkább tűzoltók vagy katonák szeretnének lenni, de én lovacska szerettem volna lenni. Lovacska a Vörös Postakocsi előtt. Én húztam volna. Apukám mindig azt mondta, hogy: „De mindig azt a lovat ütik jobban, amelyik hiúz.” (Apukám szabolcsi volt, na! Jáúvan, na!) Én mégiscsak ló szerettem volna lenni, nem hiúz.

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, volt egy kutyám, Szindbád. Állandóan velőcsontot evett. (De ez egy másik történet. Majd Peti bácsinál elolvassátok.) Szindbád reggelente nagyokat vakkantott, ha meglátta a szomszéd erkélyén titokban cigarettázni Béla bácsit, aki - hogy fel ne ébressze Jolán nénit, a feleségét a nagy kutyaugatás - egy velőcsontot dobott oda neki. Szindbád ettől elhallgatott, de aztán minden reggel velőcsontot akart. Mivel egyszer én is szemtanúja voltam az esetnek, kaptam egy Sportszeletet. Attól kezdve Béla bácsi cigaretta, Szindbád velőcsont, én pedig Sportszeletfüggő lettem. Már látom, a felnőttek élete se könnyű, ha a szemtanúkat akarják lecsontozni, mármint levelőcsontozni.

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, a játék Vörös Postakocsival szerettem volna iskolába menni. Ahol aztán csodájára járt volna Emma néni, meg az összes tanítónéni és bácsi, hogy ennek a Gyszinak micsoda járgánya van. Igazuk is lett volna. Talán még házi feladatot se kaptam volna soha többé, mert megmondta volna Emma néni, hogy akinek ilyen közfeladatot ellátó -

tehát a személy közszereplőnek minősülő, azaz köztisztületnek örvendő tulajdonban álló - postakocsija van, annak több fontosabb dolga is akad annál, mint a házi feladat, tehát mentesül alóla. Még az iskolai házirendbe is bekerülne, annál magasabb rendű szabály nem is létezik.

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, Emil bácsi mindig elvitt az állatkertbe. Most már tudom, hogy kár volt Emil bácsinak egy valag pénzt kiadnia az állatkertért, hisz itt az állatkerten kívül is van elég dolog, ami legalább olyan állat, vagy állati, és még pénzt is spórol vele az ember.

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, az ablakból láttam, hogy Apa egy szőke hajú nénit kísért haza, aki korábban Pannit korrepetálta számtanból. De nemcsak Panni, hanem én is megtanultam a számtanleckét, mert Lajos bácsi megemelte a zsebpénzemet 100 százalékkal, amit egyedül is ki tudtam számolni. De Apa mindig azt tanította, hogy a számtanleckét utólag ellenőrizni kell, így Anyukát kértem, hogy ellenőrizze a százalékos eredményt. Miközben kikerekedett szemekkel számolt és helyeselve bólogatott, csak azt kérdezte folyton, hogy miért pont a szőke hajú néni szerepelt a szöveges feladatban?

Amikor még kicsi voltam és szép, meg okos, meg aranyos, Apa mindig azt mondta, hogy többet kellene tanulnia ennek a gyerekeknek, mert nem viszi semmire. Pedig én napról napra megmutattam neki, hogy tanulás nélkül is magamra tudom vonni mások figyelmét, miközben Anyuka, Apa, Julcsa, Panna, Emma néni, Lajos bácsi, a postás bácsi és a szomszédok is azon vitatkoztak, hogy kire ütött ez a gyerek? Hiába, nagy család a miénk! Pedig Anyuka azt hajtogatta mindig, hogy az ő családjában mindenki normális, így, ha rossz napom volt, Apa fiúcskája voltam, ha ötöst hoztam haza az iskolából, Anyuka kincse voltam. Hát akkor most miért gondolkodnak ezen?

Domonkos Imre illusztrációja (Krúdy Gyula: *Sárosi Gyula, a nőhonvéd*)